

тельтъ имъ внесе малка лампичка и нѣколко книги съ картинки. Момчетата се почувствуваха като птици въ топло гнѣздо.

Като се върна въ стаята си, учителтъ се облече и бърже се отправи за жилището на бащата. Той не го завари въ кѣщи, но си остави визитната картичка и помоли хазяйката, да му поржча, да го намѣри тази вечеръ, защото ще му говори по важна работа.

Нѣмаше и половинъ часъ, откакто той се върна, и нѣкой почука.

— Влѣзте!

Въ стаята влѣзе единъ твърдѣ подозрителенъ нагледъ човѣкъ. Той не затвори слѣдъ себе си.

— Добъръ вечеръ. За какво сте ме търсили?

— Иска ми се да поговоря съ Васъ, Зафировъ...

Зафировъ го изгледа злобно.

— Работата не може се рѣши въ двѣ думи. Седнете, моля ви се. И Задгорски затвори вратата.

— Нѣма нужда. Азъ съмъ се настоялъ зарадъ васъ въ затвора.

— Зарадъ мене? Разберете, че азъ съмъ на служба и съмъ длъженъ да бѣлѣжа отсѣтствията и поведението на дѣцата ви. Ако при ревизия се узнае, че съмъ нередовенъ, ви ли ще отговаряте?

— Да, но... И Зафировъ нахлузи още понизко шапката си, която не се сѣти да снее.

Учителтъ заговори още по-меко, похвали дѣцата му, което очуди бащата и го накара да си снее шапката.

— Жена ми е виновна, господинъ учителю...

— Да, зная. Но дѣцата сж добри по природа и приличатъ на васъ. Такова е моето мнѣние.